

Titlu original (eng.): Back to Life

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JAMES, ROBIN**

Revenirea la viață / James Robin

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-314-2

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111.31=135.1

Colectia „ROMANTIC”

ROBIN JAMES

Revenirea la viață

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1067	Mary Pearson	-Flacără nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învață să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina ghețurilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Kathleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații

Capitolul 1

E ora șapte și jumătate dimineața, iar fâșii de lumină gălbuie se filtreză prin perdelele fine, poposind pe chipul palid al unei tinere care doarme, luminând o șubiță din părul blond-castaniu răsfirat pe pernă.

Ceasul deșteptător aflat pe noptieră începu să cânte o melodie plăcută, suavă, menită să trezească lent. Dar curând s-a oprit și locul ei a fost luat de ceva mai vesel care să facă orice somnoros să sară din pat, să salute cu bucurie dimineața frumoasă de aprilie.

Genele negre, lungi, fluturără încet, dând la iveau niște ochi verzi minunați, cu irizații. Un braț lung, subțire, se ivi de sub pilotă și se întinse spre ceasul de pe noptieră. Oftând, femeia își îngropă capul sub pernă.

Ușa camerei se deschise ușor și în încăpere se strecură o pisică persană. La început pisica se opri în ușă, cu mustățile

Respect pentru oameni și cărți

fremătând. Deodată căscă dând la iveauă limba rozalie și dinții mici, ascuțiti și albi. Luându-și viteză sări pe pat. Torcând frenetic începu să-și înfigă ghearele în asternuturi. Avea ochii pe jumătate închiși.

Georgina Marriott, pentru prieteni Gina, deschise ochii mari de data asta, se uită la pisică, apoi la ceas. Oare i se păruse că auzit alarmă? Era șapte treizeci și cinci. Amintirile îi reveniră în forță chiar dacă ea le mai voia blocate undeva, într-un colț ascuns al mintii, încercând să-și spună că Oliver nu murise. Și-a mai îngropat o dată capul în pernă, de parcă asta ar fi fost soluția pentru a uita, dar pisica n-o lăsa, continuă să toarcă puternic și să-și ascuță gheruțele, știind că astfel își forță stăpâna să se trezească.

Așultând cum toarce Blue, Gina continuă să țină ochii închiși. Pusese ceasul să sune seara trecută ca să se trezească mai devreme, să meargă la un interviu pentru o slujbă și să aibă timpul necesar pentru a se pregăti corespunzător.

Dar în fiecare dimineață de când fusese anunțată că logodnicul ei, Oliver Fox, murise într-un accident de mașină, intrase într-o inerție din care cu greu va mai putea ieși. Ce rost avea să se trezească dimineață, să-și aleagă îmbrăcămîntea cu atenție, să pară interesată de o slujbă când ea nu-și dorea decât să moară?

Ușa se deschise complet de data asta și o Tânără înaltă, blondă, îmbrăcată cu un pulovăr alb cu guler pe gât și o fustă de lână intră aducând o cească. Brățările de argint zornăiră la

REVENIREA LA VIAȚĂ

7

mâna ei, iar cerceii lungi luciră printre pletele blonde. Pe chipul ei de obicei vesel apăru o expresie de îngrijorare când o privi pe cea care se afla încă în pat.

– Gina, iubito, e timpul să deschizi ochișorii! Ti-am adus o ceașcă de ceai aşa cum îți place. Amintește-ți că azi te duci la interviu. Străduiește-te să arăți bine. Îmbracă acel costum nou de culoarea grâului.

– Nu mă duc nicăieri, mormăi Gina de sub pernă.

Lynette Brown, sau Birdie, păru tulburată.

– Gina, draga mea, ti-ar face bine să te duci. Îți amintești ce îți-a spus doctorul Lambert? Îți trebuie o schimbare. Pleacă de aici. Desprinde-te de locul acesta, uită de Oliver! Numai aşa îți vei reveni de pe urma şocului.

Gina continuă să rămână nemîscată. I se vedea doar ceafa din pilotă.

– Birdie, îmi faci o favoare? întrebă cu vocea înnăbușită.

– Sigur, draga mea, spuse Birdie fericită că în sfârșit obținuse o reacție din partea Ginei.

– Du-te la muncă acum!

Birdie o privi exasperată.

– Gina, cum să te ajut? Ce pot face pentru tine? o întrebă.

– Nu trebuie să faci nimic, răspunse Gina. Trebuie să-mi rezolv singură problema. Îți mulțumesc pentru ceai. Iar acum, te implor, lasă-mă singură!

– Bine, aşa voi face. Dar insist că trebuie să te duci la interviu. Și nu uita că dau o petrecere diseară pentru Pam

Gina gemu disperată.

- Chiar trebuie?
- Da, Gina, i-am promis. Și nu uita că este ziua când vine doamna Chadwick la curătenie, ești nevoită să te scoli.
- Lasă ușa descuiată ca să poată intra, mormăi Gina. La revedere!
- La revedere, răspunse Birdie ridicând exasperată din umeri.

Gina nu se mișcă. Pe noptieră ceaiul începuse să se răcească. Pisicuța Blue, după ce se învârti de câteva ori ca să-și găsească locul, se încolăci lângă ea.

Minutele treceau. Lumina soarelui devinea tot mai puternică, doar unghiu din care se vedea era altul.

Ușa apartamentului se deschise și o femeie mică de statură intră în hol, își scoase haina și o agăță în cuier. Intră în bucătărie unde exclamă surprinsă văzând muntele de vase din chiuvetă. Apoi fredonând o melodie începu să le spele.

În dormitor era liniste, se auzea doar cum toarce pisica.

Brusc telefonul de pe noptieră începu să sune insistent. Pisica se ridică, deschise ochii mari ciulindu-și urechile.

Telefonul continua să sune. Gina gemu exasperată încă o dată, întinse mâna, ridică receptorul și cu ochii încă închiși mormăi:

- Bună ziua!
- Te-am trezit?

Întrebarea fusese pusă de o voce masculină, necunoscută ei. Deschise ochii și se ridică în sezut.

- Cine este?
- Will Fox. Aproape că îți devenisem cumnat. Aș vrea să vin să te văd.

Voceala era clară, puternică.

– O, da, domnule Fox, zise Gina surprinsă. E un gest frumos, dar deocamdată nu primesc oaspeți. Nu m-am simțit prea bine și...

– Păcat, o întrerupse cam brutal vocea. Nu mai ajung în zona asta și aș vrea să o cunosc pe Tânără cu care Noll a ales să se căsătorească. Am să-ți fac și o propunere care te-ar interesa. Sigur nu vrei să te răzgândești să mă inviți la tine?

- Domnule Fox... începu Gina.
- Căpitane, o corectă el.
- Bine, căpitane Fox, am spus deja, îmi pare rău că nu te pot vedea, îi spuse ea pe un ton rece, foarte clar. Moartea lui Oliver a fost un soc greu de depășit pentru mine. Medicul mi-a recomandat odihnă, dar mi-a mai spus și că nu trebuie să iau legătura cu nici o rudă a lui Oliver. Nu era complet adevărat, dar era singurul lucru care-i venise în minte în momentul acela. În plus, nu cred că vi s-ar părea nimic interesant dacă m-ați cunoaște acum.

Tăcere la celălalt capăt al firului. Gina avu impresia că bărbatul închisese când el îi vorbi din nou pe un ton mai cald, de parcă ar fi fost lângă ea în încăpere, șoptindu-i la ureche.

- Cred că ar trebui să mă lași pe mine să apreciez asta.
- Nu știu ce vreți să spuneți, îl întrerupse Gina.
- Vreau să spun că trebuie să mă lași să decid singur dacă am ceva de câștigat văzându-te.
- Nu știu ce vreți să spuneți.
- Aș prefera să fiu cel care decide dacă are ceva de câștigat.
- Ajung în câteva minute.
- O, nu, domnule, mă scuzați căpitane Fox, nu vă pot primi în câteva minute. Nu vreau să veniți aici. Vreau să fiu singură, nu vreau să văd pe nimeni.

Gina auzi tonul, ceea ce însemna că el încisese.

Puse receptorul în furcă și se rezemă din nou de perne. În obraji în apăruseră două pete de culoare, iar inima îi bătea necontrolat.

Căpitanul William Fox. Ce fel de căpitan era acesta? Încercă să-și amintească ce-i spusese Oliver despre fratele său mai mare, dar nu-și amintea prea mult. Își aminti doar că împotriva voinei lui, Oliver îi trimisese o invitație la nuntă. Adresa lui era undeva în Scoția. El răspunse, dar nu-și amintea dacă acceptase sau declinase invitația.

Sări din pat și începu să scocească printre hârtiile aflate pe măsuța de toaletă.

Gina era mică de statură și sveltă, cu picioare lungi, corp frumos, părul lung, bogat și îmbrăcată într-o cămășuță diafană de noapte arăta mult mai Tânără decât cei douăzeci și trei de ani, lăsând impresia unei persoane vulnerabile.

Răspunsurile la invitațiile de nuntă nu erau acolo, așa cum se așteptase. Atunci își aminti că se aflau într-un dosar pe noptieră. Păsi pe covorul gros, portocaliu, o dădu la o parte pe Blue, care începu să se frece de picioarele ei.

Tocmai răsfoia corespondența când auzi o bătaie în ușă. Se gândi că poate doamna Chadwick exagera cu punctualitatea în această dimineață și-i spuse că poate să intre.

– Ce obraznică ești, Blue! o certă Gina ridicând-o în brațe. E doamna Chadwick!

– Nu este doamna Chadwick, auzi o voce masculină, asemănătoare cu cea de la telefon.

Ușa se deschise și apăru căpitanul Fox, cu un aer autoritar. Blue îl scuipă imediat și sări pe pat dărâmând ceașca de ceai și risipind scrisorile pe podea.

Gina se întoarse spre el privindu-l peste blana zbârlită acum a pisiciei. Gina pălise, ochii verzi îi erau încercănați și-l priveau plini de indignare pe bărbatul rezemat de cadrul usii.

– Cine te-a lăsat să intri, domnule?

Bărbatul arăta ca un boxer, cu umeri largi, șolduri înguste. Nasul îi fusese spart cândva și reconstruit, iar o cicatrice albă care s-ar putea să fi fost făcută de un cuțit, îi brâzda obrazul drept. Nu era tocmai frumos, dar avea trăsături regulate, ca Oliver. Figura lui sugera o personalitate puternică.

– Doamna Chadwick m-a lăsat să intru, o lămuri el. Avea ochii albaștri, sprâncenele bogate și o sorbi din ochi imediat, făcând-o conștientă de cămășa de noapte scurtă și transparentă,

Gina strânse pisica în brațe de parcă ar fi protejat-o de acea privire curioasă, dar aceasta nu avea chef să stea în brațe, se luptă și scapă, ascunzându-se imediat sub pat.

– Nu aveți acest drept! Cum îndrăzniți să intrați aici! Ieșiți imediat! Gina i se adresă supărată strângându-și mâinile la piept.

El zâmbi și chipul i se schimbă în mod miraculos. O privea ca un puști obraznic care nu admitea un refuz.

– Tactică surprinderii a fost specialitatea mea. I-am spus că sunt o rudă a ta și că am venit să te consolez pentru pierderea suferită. Am bârfit puțin, ai scăzut în ochii ei.

Gina era surprinsă.

– Oh! De ce?

– Ai stat prea mult în pat în ultimul timp.

Gina simți că tremură. Cum îndrăznea doamna Chadwick să o comenteze cu acest străin necioplit! Vru să obiecteze, dar era atât de furioasă că nu putea vorbi.

Rămase acolo lângă pat, palidă, tremurând, când vizitatorul nedorit se îndreptă spre măsuța de toaletă de unde luă fotografia lui Oliver. O privi un moment apoi se întoarse brusc spre ea.

– De când îți plângi de milă?

Ea se crispă și-l străfulgeră cu privirea.

– Poate că n-ați înțeles, căpitane Fox, nu trebuie să pretind că nu sunt afectată. Omul pe care-l iubeam a murit cu două zile

înainte de căsătoria noastră. E de mirare că sunt șocată, că-mi plâng de milă?

Dintr-o mișcare bărbatul se apropiie de ea privind-o disprețitor.

– Nu mă mai miră că doamna Chadwick este dezamăgită de tine. Parcă nu mai are pic de viață, așa spunea. Bărbatul întinse mâna spre noptieră de unde luă flaconul cu somnifere recomandate de doctorul Lambert. Citi eticheta și o privi cu același dispreț.

– Drogul astă te ajută să fugi de realitate?

Gina era furioasă, tâmpalele îi zvâcneau cu putere. Ar fi vrut să se arunce asupra acestui intrus, să-l scoată din casă. Nici măcar Oliver nu pătrunsese în dormitorul ei și n-o văzuse aşa ciufulită, și doar îi fusese logodnic!

– Nu consum droguri! se revoltă ea. Cu pumnii înclestați, cu umerii dați înapoi, îl sfidă, fără a-i mai păsa ce crede despre ea. Iar acum te-ăs rugă să părăsești această încăpere ca să nu chem poliția!

Rânjetul lui disprețitor dispără, înlocuit de un zâmbet răutăcios.

– De ce ai vrea să chemi poliția?

– Mi-ai invadat intimitatea și vreau să mă îmbrac, îi răspunse.

– Asta este tot ce te deranjează? murmură el lăsându-și privirile să rătăcească. Apoi îi spuse: poți începe. Mă întorc cu spatele. N-ar fi prima oară că m-aș afla în camera unei femei

— Asta pot să-mi imaginez, șuieră ea întinzând mâna spre telefon. Mâna ei n-a ajuns niciodată la aparat pentru că el a apucat-o și a ținut-o strâns. Furioasă a încercat să se elibereze, dar șocul și nefericirea o slăbiseră mult și nu se putea compara cu forța lui. Brusc aproape să izbucnească în plâns se rezemă de el.

— Ies din cameră cu o condiție, începu el.

— Da? murmură ea, care ar fi aceea?

— Să vii în camera vecină imediat ce ești îmbrăcată.

Vocea lui nu mai suna dur. Era blândă, tandră chiar. Ea și-a ridicat pleoapele grele, umflate de plâns și l-a privit. S-a uitat la el mai atent fiindu-i greu să credă că era fratele lui Oliver. Mâinile lui Oliver n-o strânsese să niciodată cu brutalitate. Gura lui Oliver avea o formă aproape perfectă, parcă era sculptată. Acest bărbat avea buzele pline și senzuale.

— Ei, ce zici? Ești de acord?

Privirea ei trecu de la gura lui la ochi. Nu aveau acel albastru de pansea al lui Oliver, erau reci ca marea pe timp de iarnă, părul ușor ondulat era aproape negru, mai închis la culoare ca al lui Oliver.

— Da, sunt de acord, spuse ea conștientă că nu avea altă soluție.

— Așa e mai bine.

El îi dădu drumul la mâini ieșind din încăpere. Rămasă singură, Gina trase aer adânc examinând urmele lăsate de

degetele lui pe mâini. Apoi se duse la dulap și scoase hainele cu care avea de gând să se îmbrace.

Se gândi că Oliver nu-i spusese prea multe despre fratele său pentru că nu aveau o relație apropiată. De fapt, era doar o diferență de opt ani între ei.

Oliver abia își serbasea cea de a douăzeci și opta aniversare înainte de a muri, ceea ce însemna că bruta din camera alăturată avea vreo treizeci și cinci.

După ce a ales o pereche de pantaloni de culoarea grâului și un pulovăr de angora assortat s-a dus la baie. După ce a stat un sfert de oră în cada parfumată s-a uscat încercând să-și amintească dacă Oliver îi mai spusese ceava despre fratele său.

Dacă-și amintea bine tatăl lor murise într-un accident în timp ce era în misiune în armata engleză.

William, care avea șaptesprezece ani pe atunci, urmase tradiția familiei și se înrolase, împotriva voinței mamei lor.

Mama se recăsătorise, alegând un bărbat cu o profesie mai pacifistă, de avocat. Când fiul cel mic își exprimase interesul pentru medicină, îl încurajase.

Gina o cunoscuse pe mama celor doi frați, Oliver și William, acum doamna Ann Simpson, și o admirase pentru calmul, stăpânirea de sine, atitudinea pozitivă și participarea activă la diferite acțiuni de voluntariat în Leamington, acolo unde trăia.

Oliver studiase medicina la universitatea din Birmingham unde se cunoscuseră când el era în anul cinci, iar ea în anul trei al unui colegiu.